

แม่แม่!

กับ

เพื่อนใหม่

หนังสือภาพสำหรับเด็ก ๗-๙ ปี

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๖

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ วรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

เม่เม่กับเพื่อนใหม่

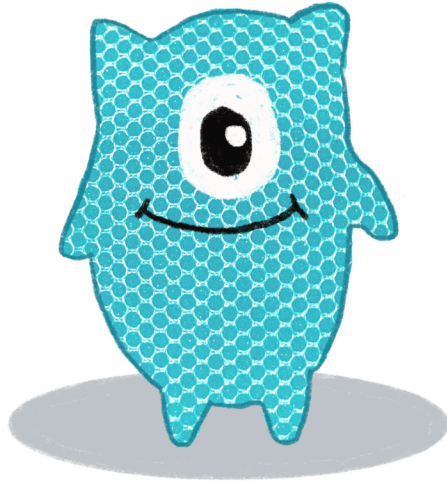
เรื่องและภาพ : ลักษิกา ฉิมสอาด **โทรศัพท์ :** ๐๙๔-๕๙๓-๖๐๔๗

อาจารย์ที่ปรึกษา : อ. อนุสรา ดีไหว้

ขอขอบคุณ : อ. อัจฉรา ประดิษฐ์ ผศ. รพินทร (ณ ถกลาง) คงสมบูรณ์

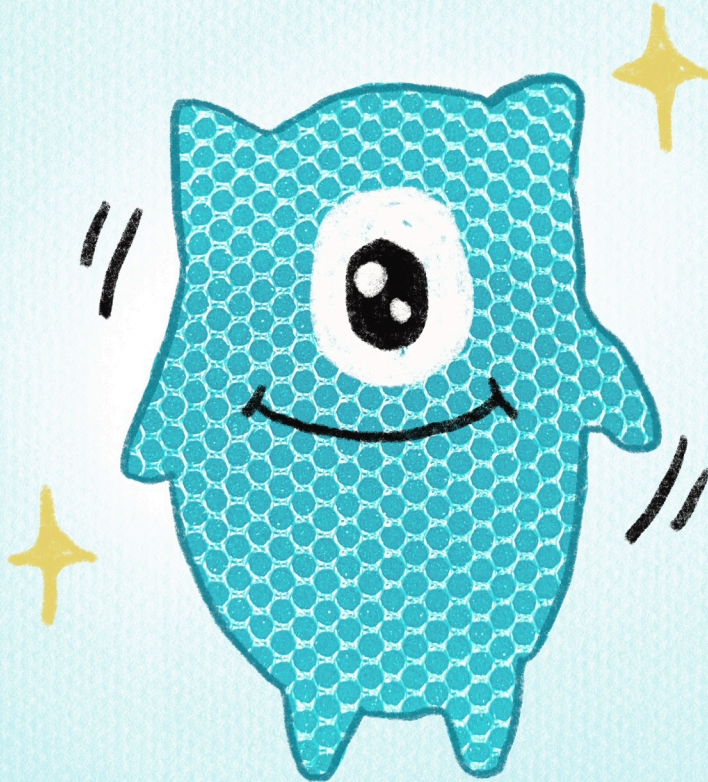
อ. ดร. ธันยา พิทยาพิทักษ์ อ. ดร. พิชญานี ลุ่งรัตน์

เมเม่ กับเพื่อนใหม่

เรื่องและภาพ : แพว

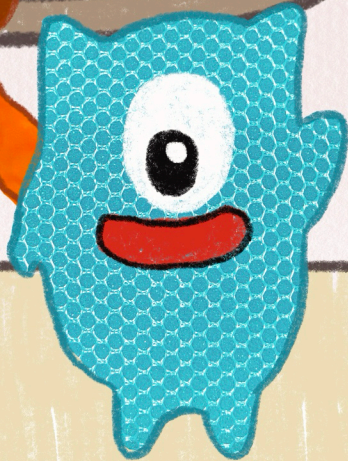
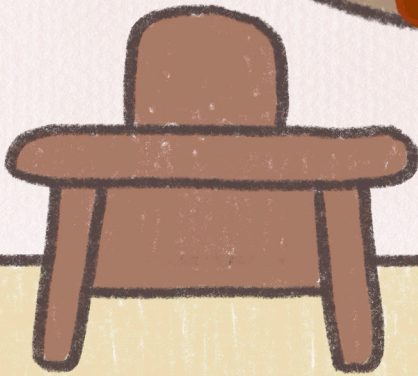
เมเม่มาโรงเรียนใหม่เป็นวันแรก
และตื่นเต้นมากที่จะได้เจอเพื่อน ๆ

ที่หน้าห้องมีรูปเพื่อน ๆ ติดอยู่ที่บอร์ดด้วย
เมเม่ก็อยากมีรูปบ้าง

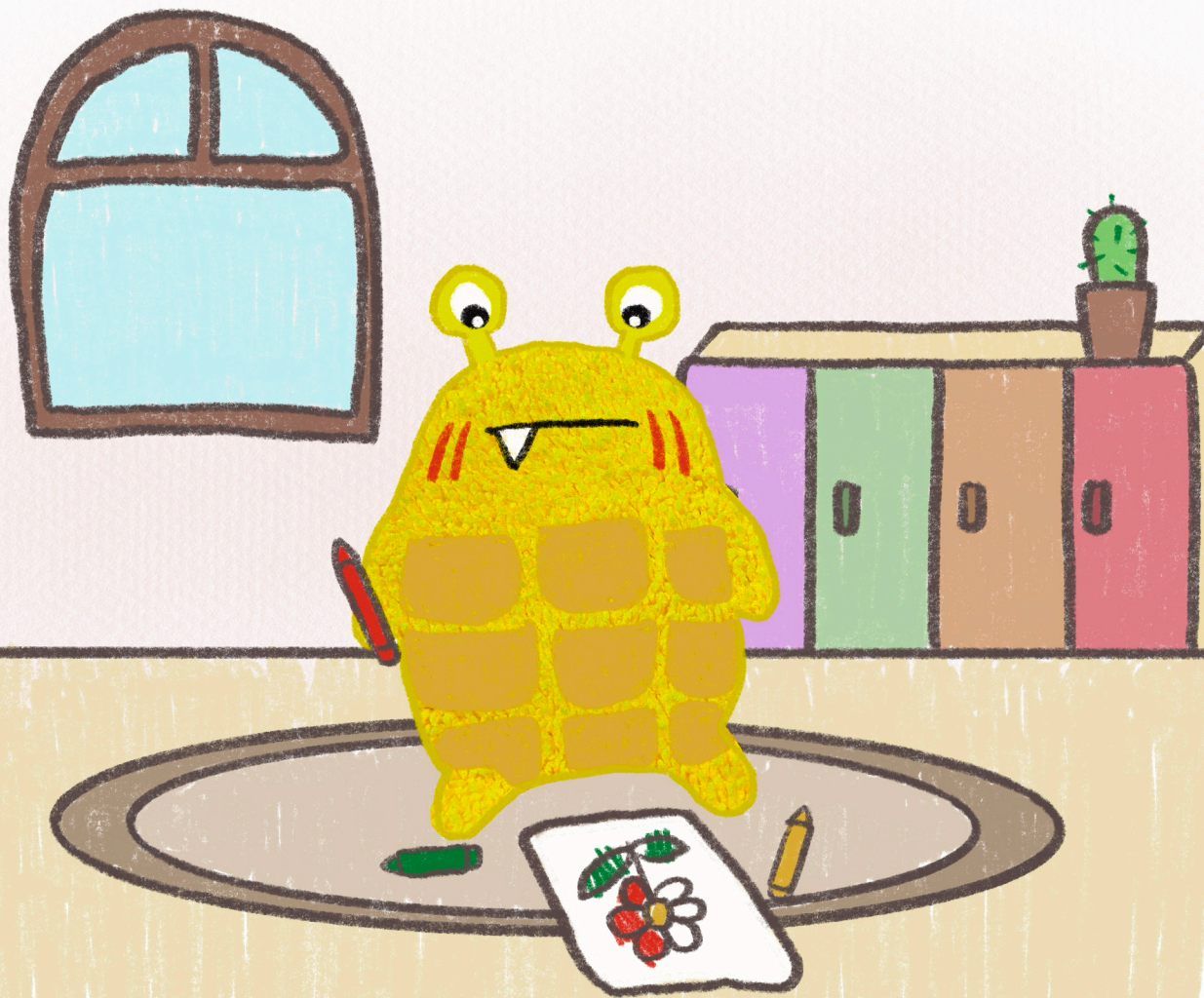
คุณครูแนะนำเมเม่ให้เพื่อน ๆ รู้จัก

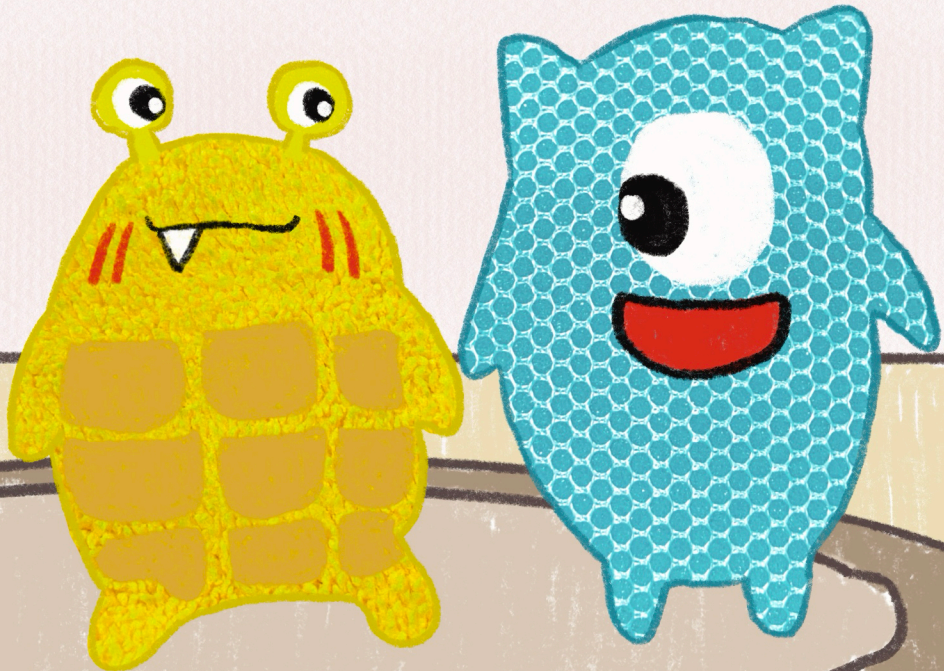
เพื่อนคนแรกของเมเม่ชื่อว่า ฮาลี
เราเล่นต่อบล็อกด้วยกัน

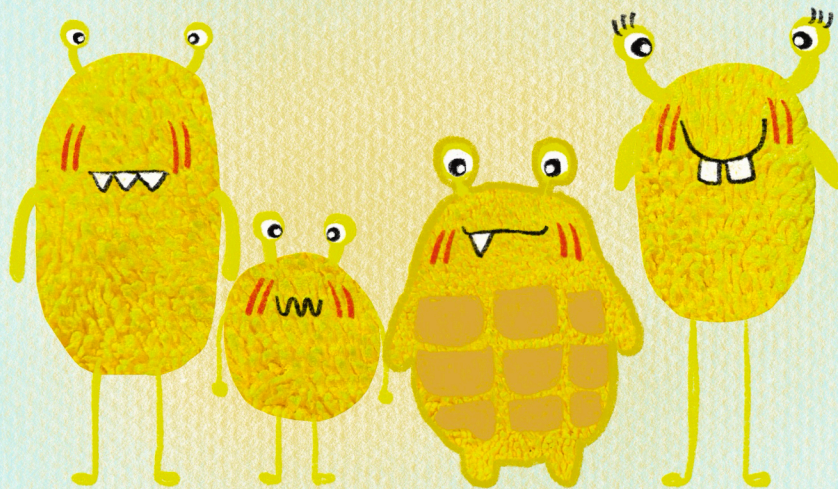
ชั่วโมงศิลปะ เพื่อนคนหนึ่งชื่อว่า บาลา กำลังระบายสี

“มีสีติดอยู่ที่แก้มเธอนะ” เมเม่บอก

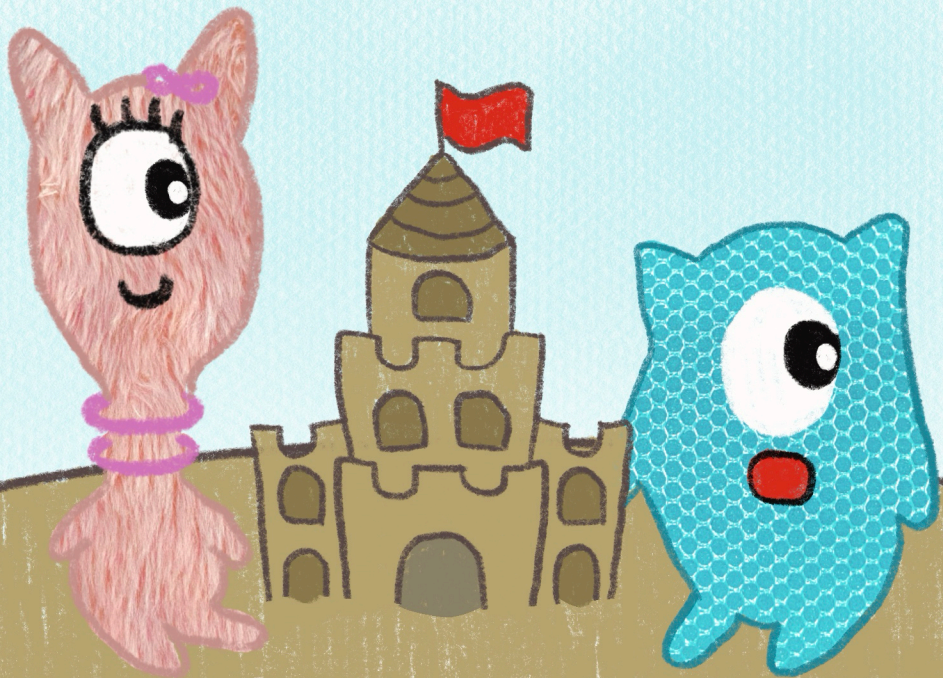
“ไม่ใช่หรอก ฉันตั้งใจแต่้มลงไป เพราะความเชื่อชนเผ่าของฉัน
ว่ากันว่าจะทำให้ไม่เจ็บป่วย” บาลาตอบ

เมเม่ประหลาดใจ
ไม่เคยได้ยินความเชื่อนี้มาก่อนเลย

ชั่วโมงต่อมา ทุกคนออกมานอกห้องเรียน
เมเม่และฮาลีก็่อปราสาททรายด้วยกัน

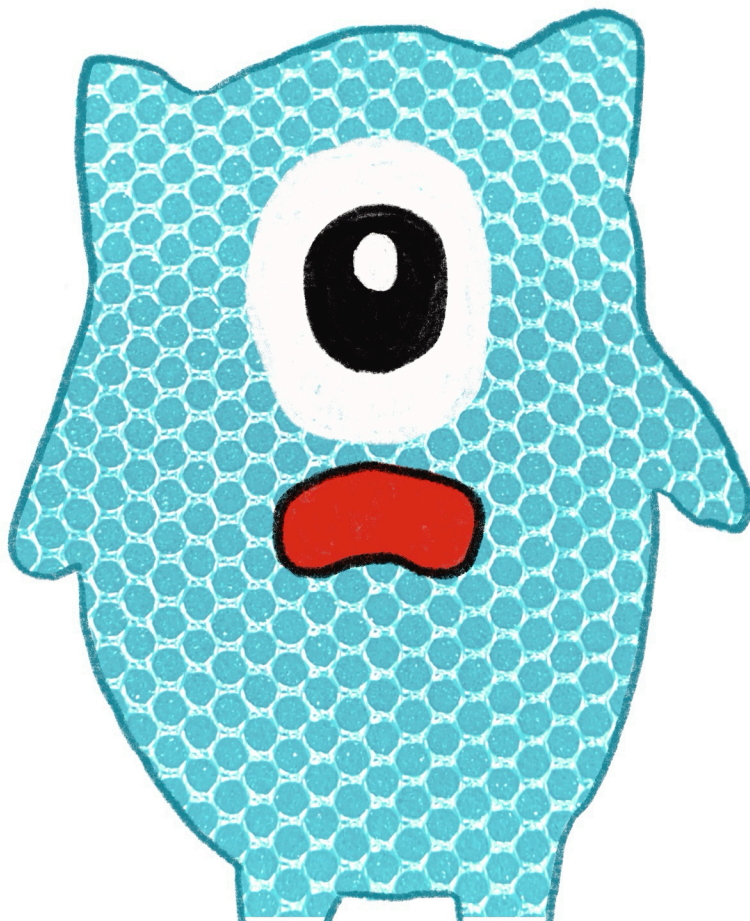

เพื่อนคนหนึ่งชื่อว่า เจซอ นั่งเล่นอยู่ข้างสนาม
“ทำไมเขาไม่ไปเล่นฟุตบอลกับเพื่อน ๆ ที่สีเหมือนเขาล่ะ” เมเม่ถามฮาลี

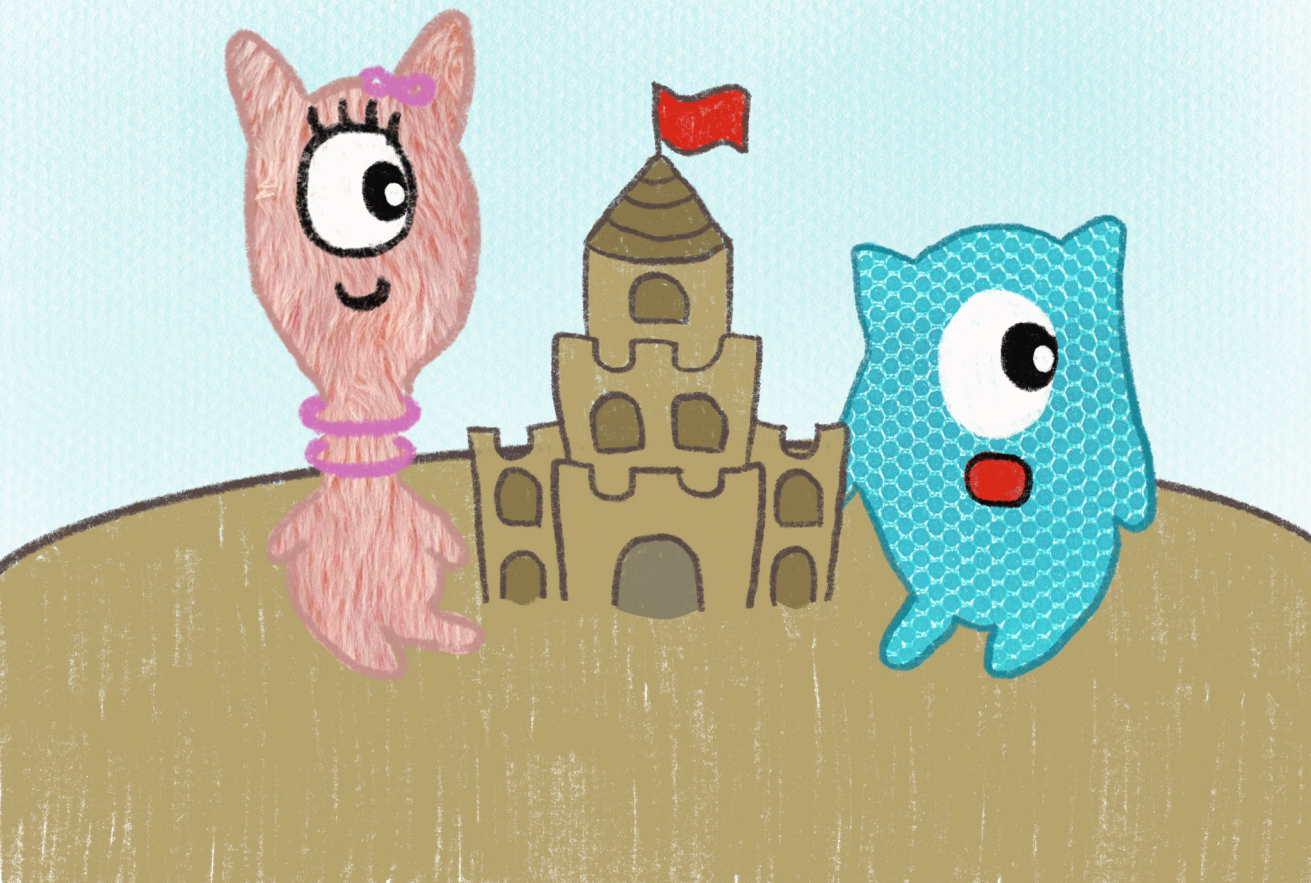
“เพราะเจซอชอบเล่นตุ๊กตากับเพื่อนซี้ของเขามากกว่าไง” ฮาลีตอบ

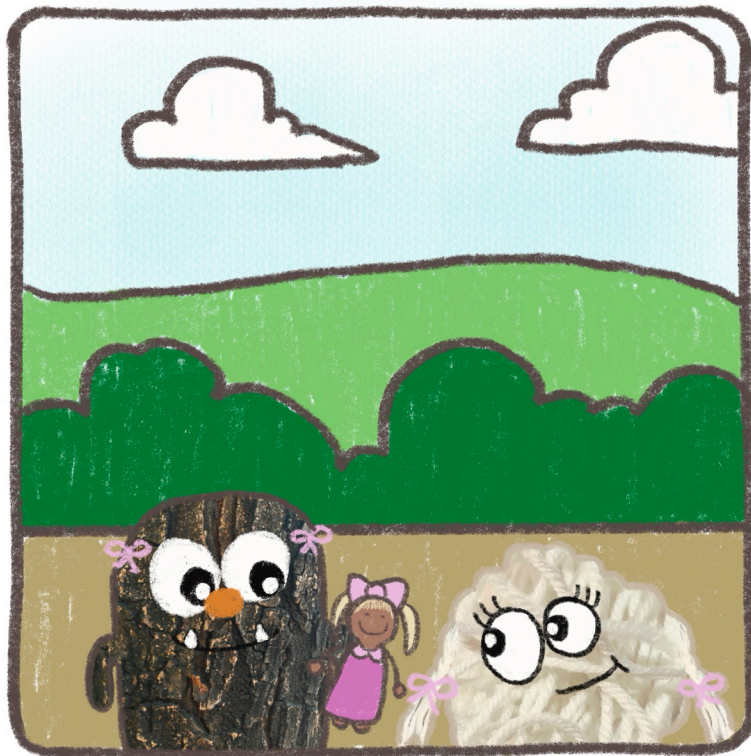

เมเม่ประหลาดใจ
เพิ่งรู้ว่าหน้าต่าง ๆ แบบนี้จะชอบเล่นตุ๊กตาด้วย

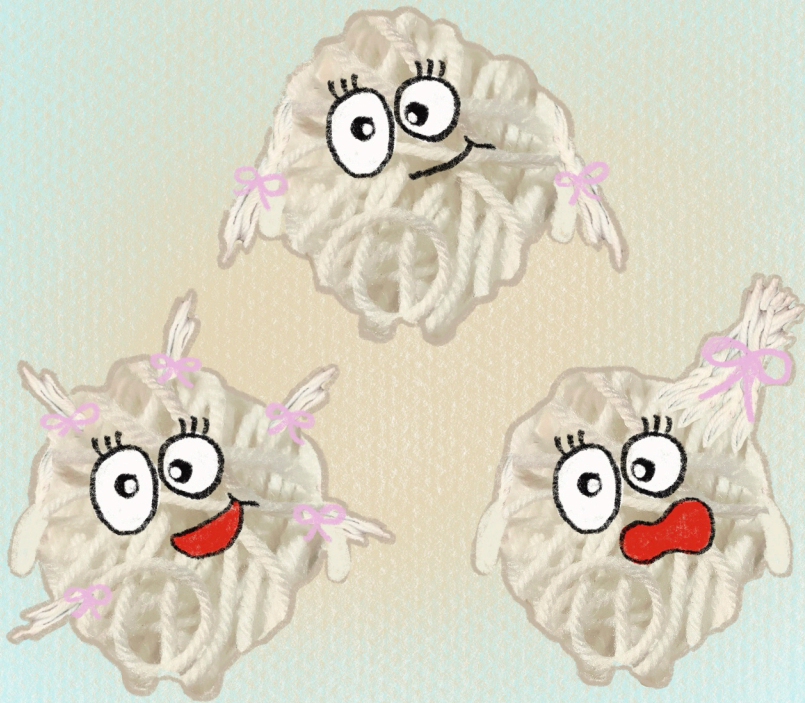
“โอ้โฮ ฉันไม่เคยเห็นใครขนหยิกและฟูเท่านี้มาก่อนเลย”
เมเม่พูดขึ้น

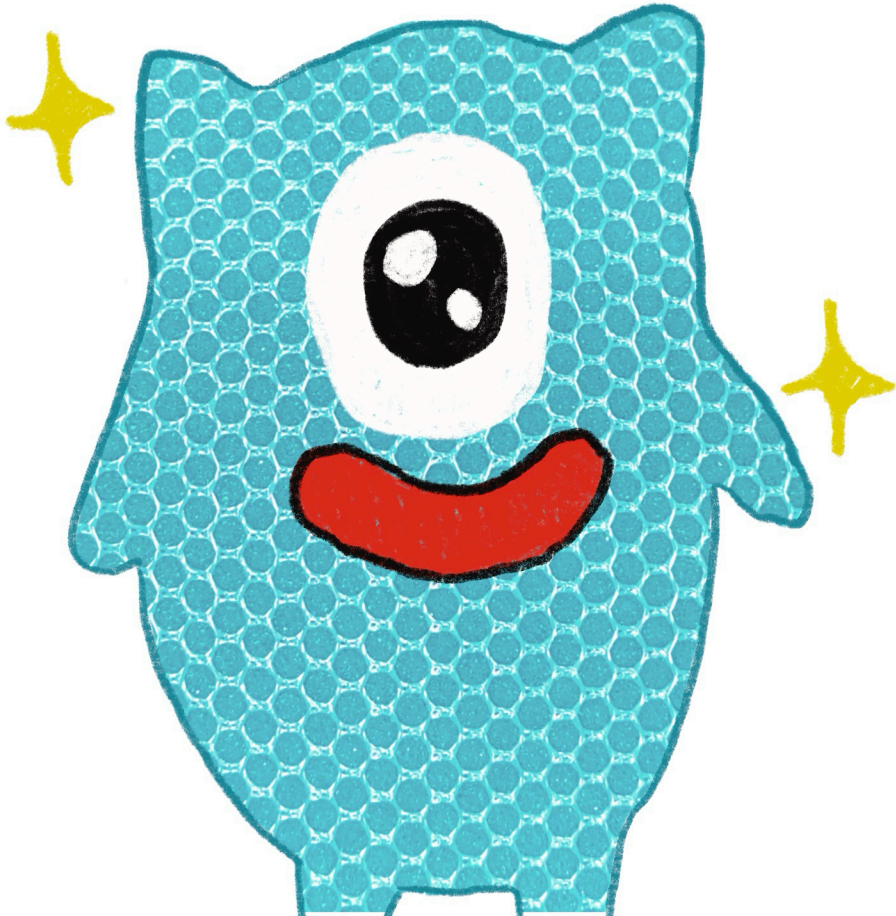

เพื่อนซี้ของเจซอเชื่อว่า แอนเด
ขนของแอนเดเป็นสีขาวและม้วนหยิก

“ขนของแอนเดสวยที่สุดในห้องเลย แอมยังทำได้หลายทรงด้วย”
ฮาลีบอก

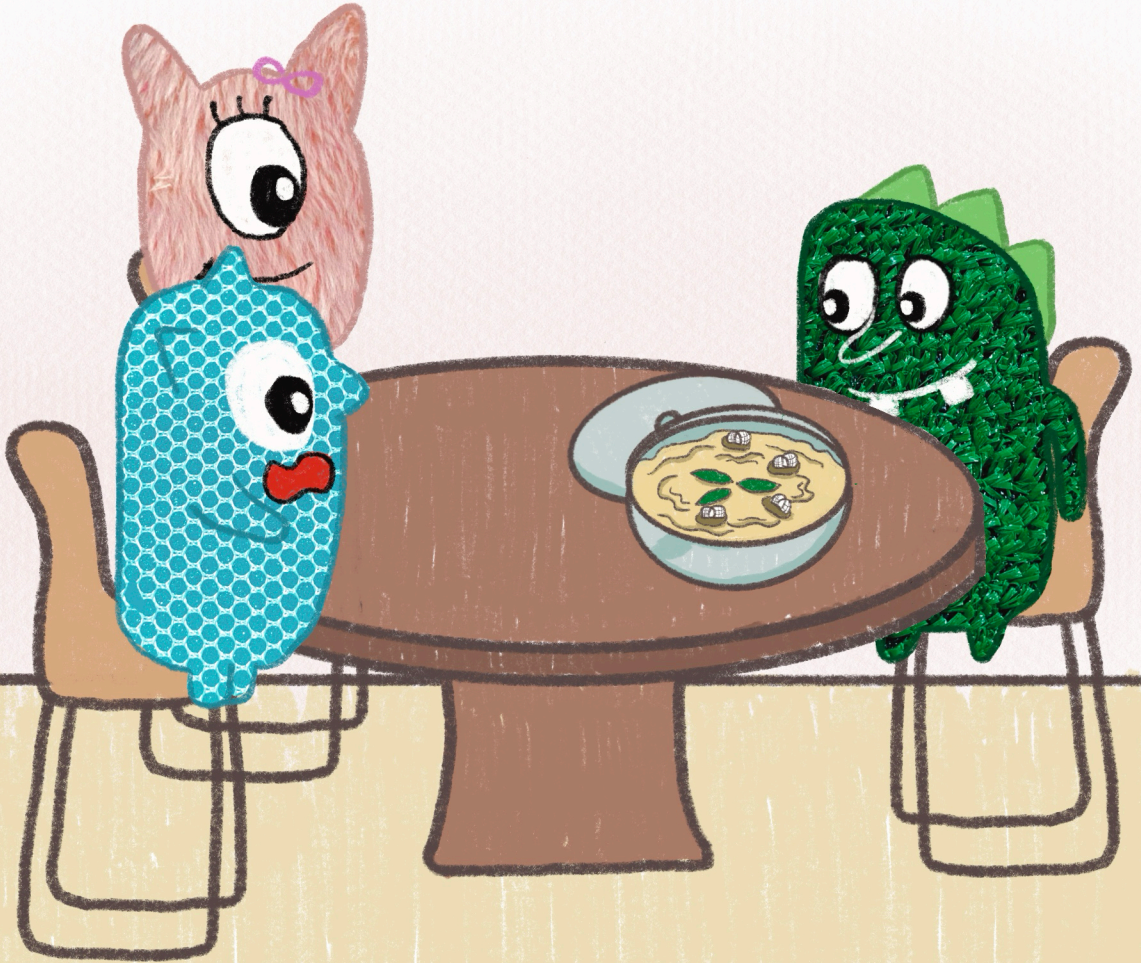
แม่แม่ประหลาดใจ
อยากขอจับดูสักครั้งจัง

ถึงเวลาพักเที่ยง เมเม่ นั่งตรงข้ามเพื่อนคนหนึ่งชื่อว่า ตูลู

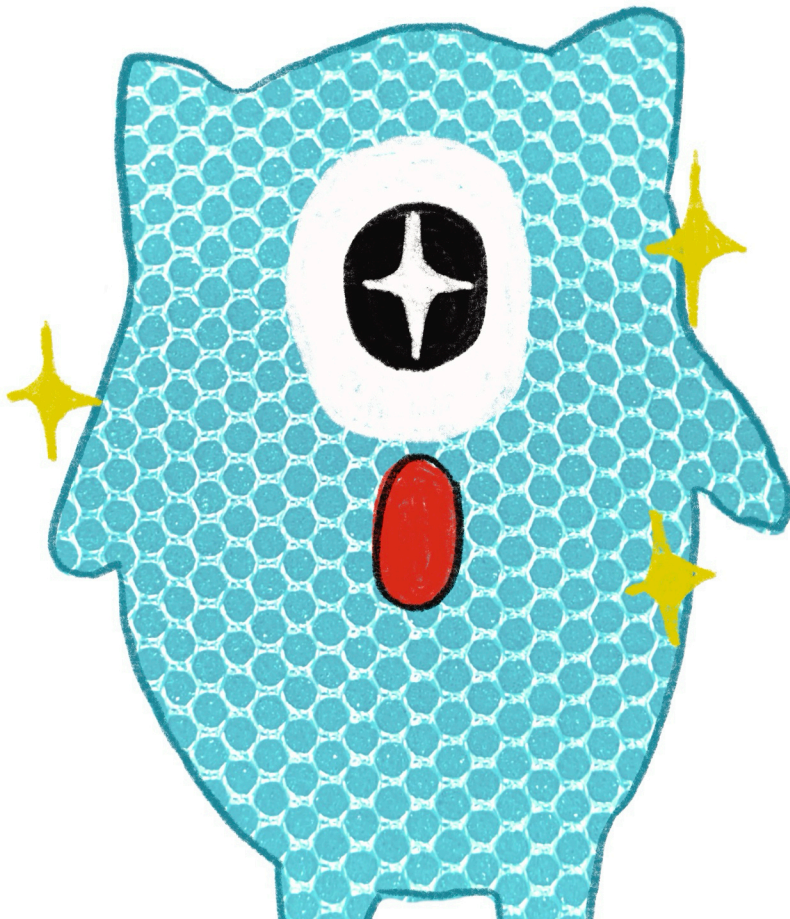
“นั่นอะไรเหรอ” เมเม่ถาม

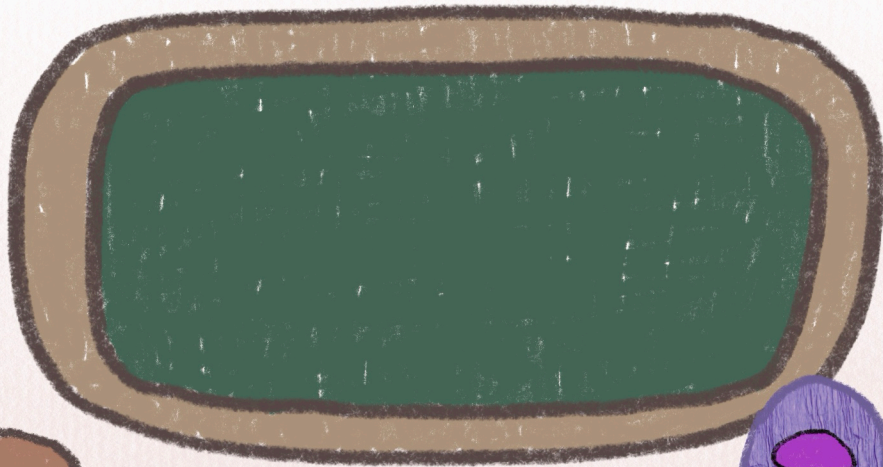
“นี่คือซูปแมลงฟาน เป็นอาหารประจำถิ่นที่บ้านของฉัน ลองชิมดูสิ”
ตุลุดอบ

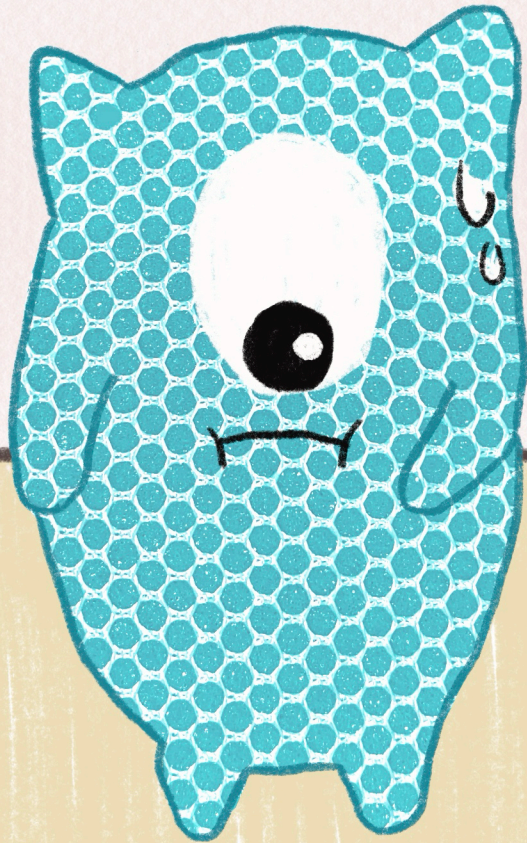
เมเม่ประหลาดใจ
แต่พอลองชิมดู แม่ลงก็อร่อยดีเหมือนกันนะ

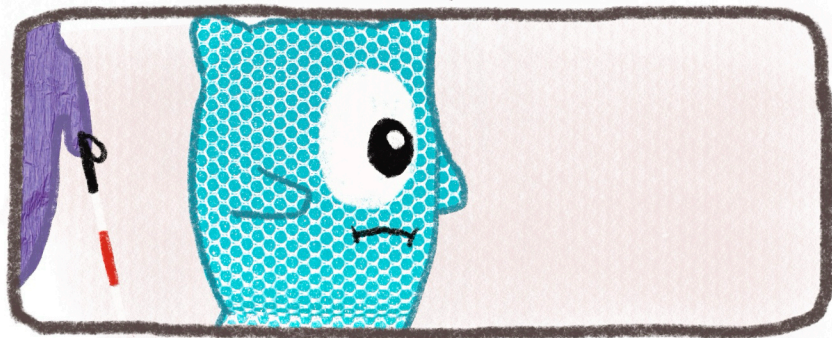
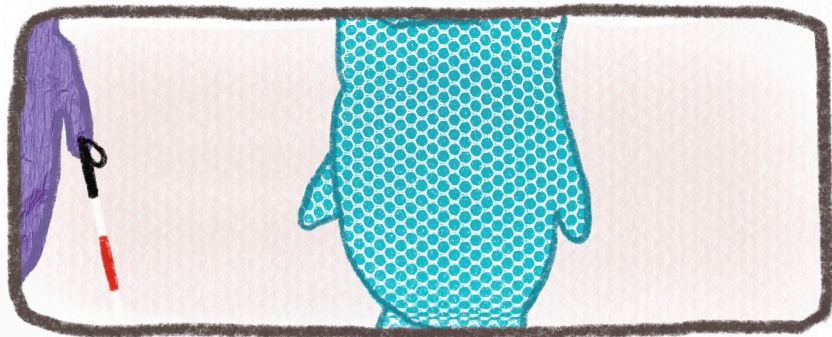

ชั่วโมงถัดไปเป็นชั่วโมงว่ายน้ำ
เพื่อน ๆ ตื่นเต้นอยากไปเล่นน้ำไว ๆ

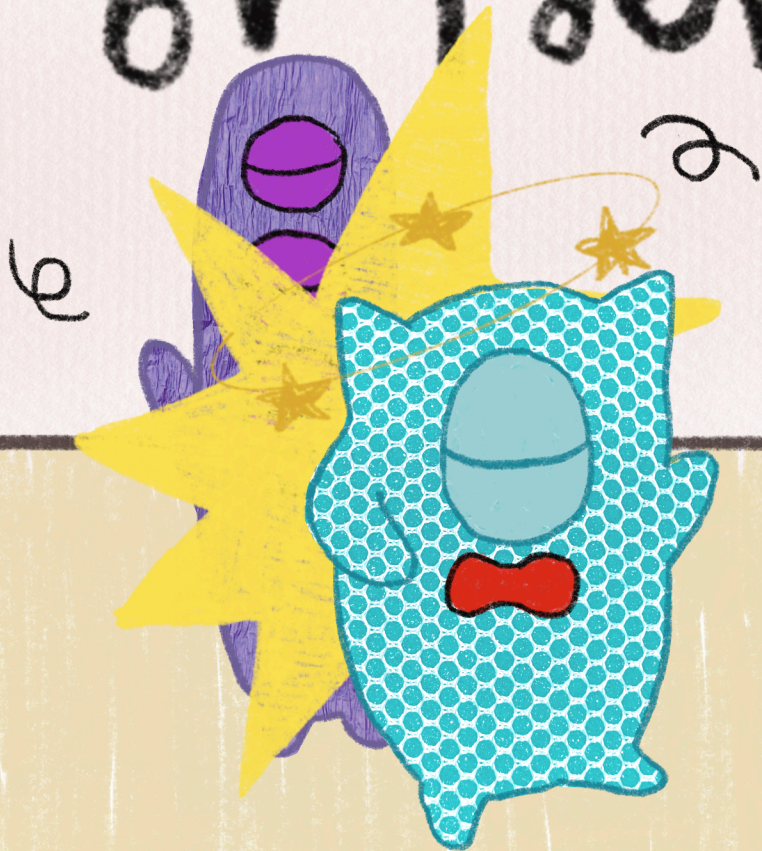

ยกเว้นเมเม่

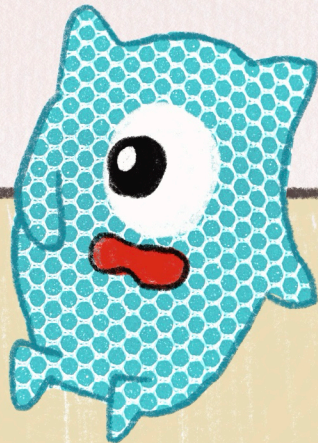
เจ้ากรรมนายเวร

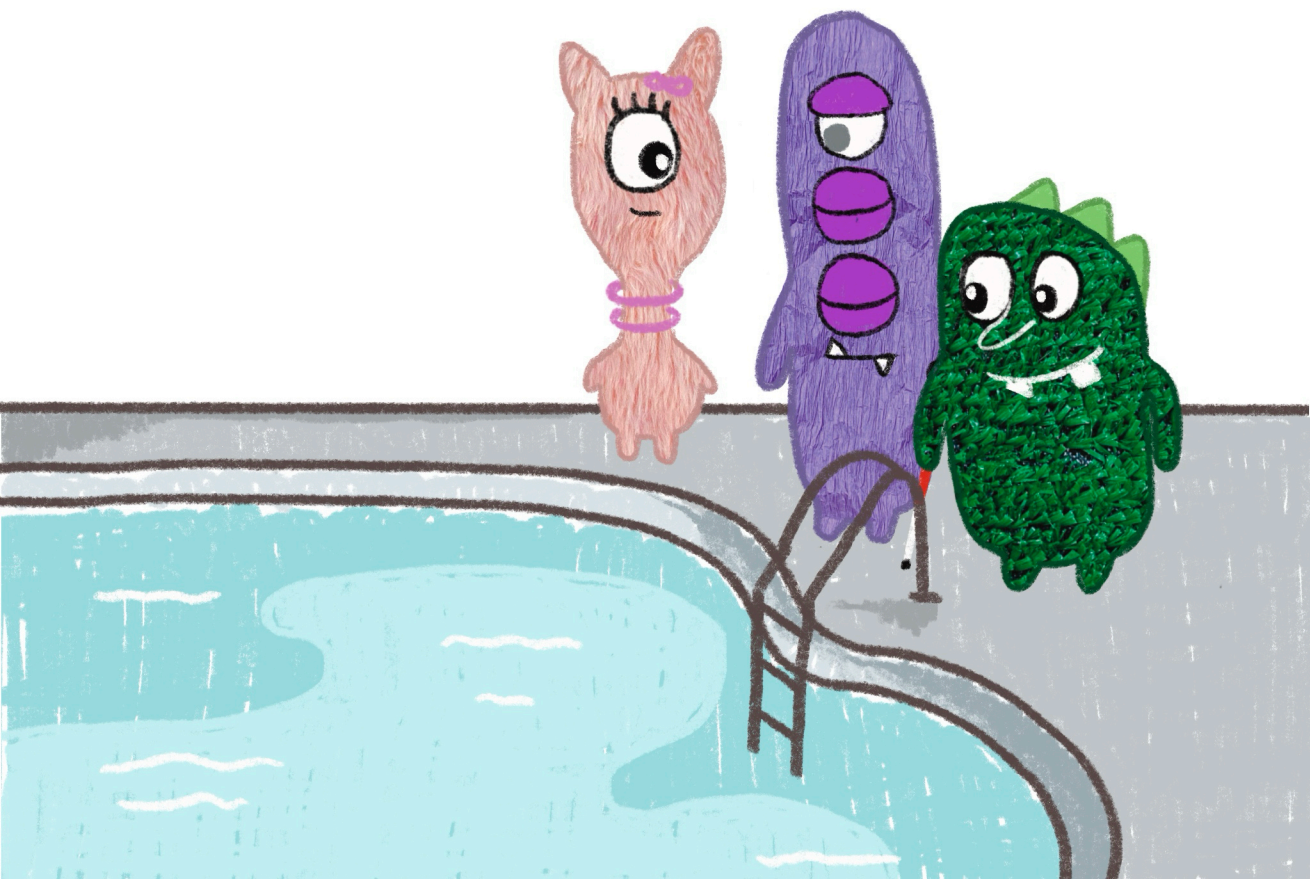
เม่เม่ชนเข้ากับเพื่อนคนหนึ่งชื่อว่า ทีอา
เพื่อน ๆ พวกมันรวมเป็นห่วงทีอา

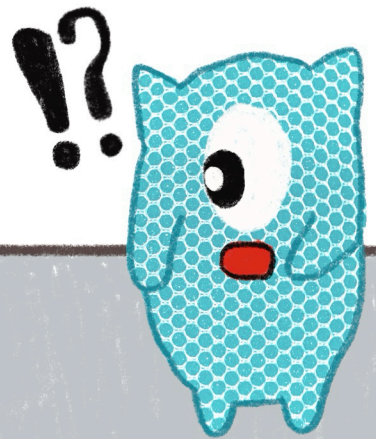
แต่ไม่มีใครสนใจเมเม่เลย
เมเม่ทั้งเจ็บทั้งแปลกใจ

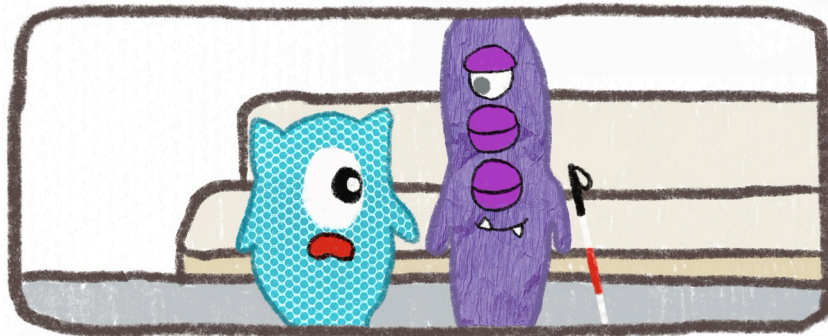
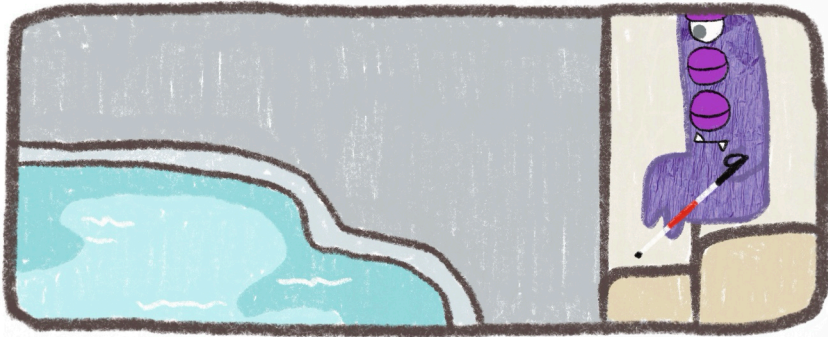
เพื่อน ๆ ช่วยกันพุงที่อาลูกันขึ้น
และพาเดินไปที่สระว่ายนํ้า

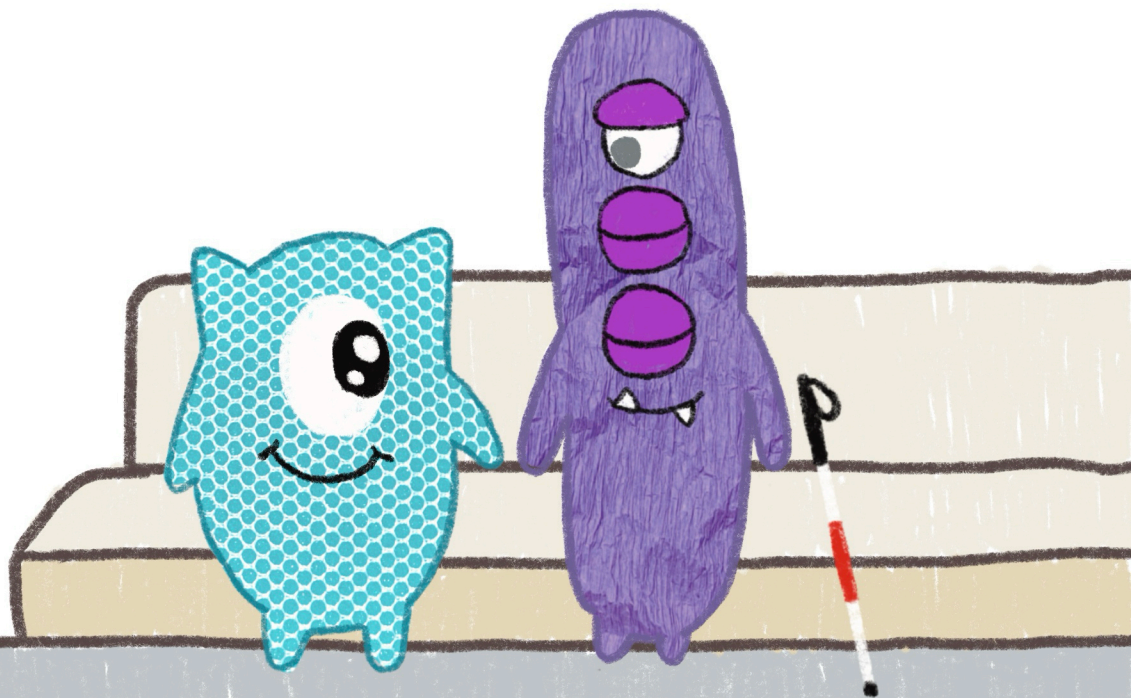

“เอ๊ะ ทำไมที่อาเดินแปลก ๆ นะ”
เมเม่ตามไป ตอนนั้นเองจึงได้รู้ว่าที่อามองเห็นไม่เหมือนเพื่อน ๆ

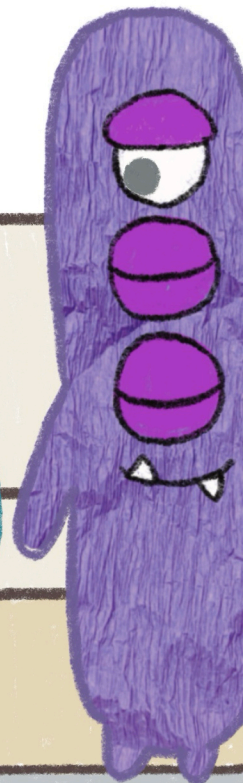
เมเม่เดินเข้าไปหาที่อาที่นั่งอยู่ข้างสระ
และขอโทษที่อา

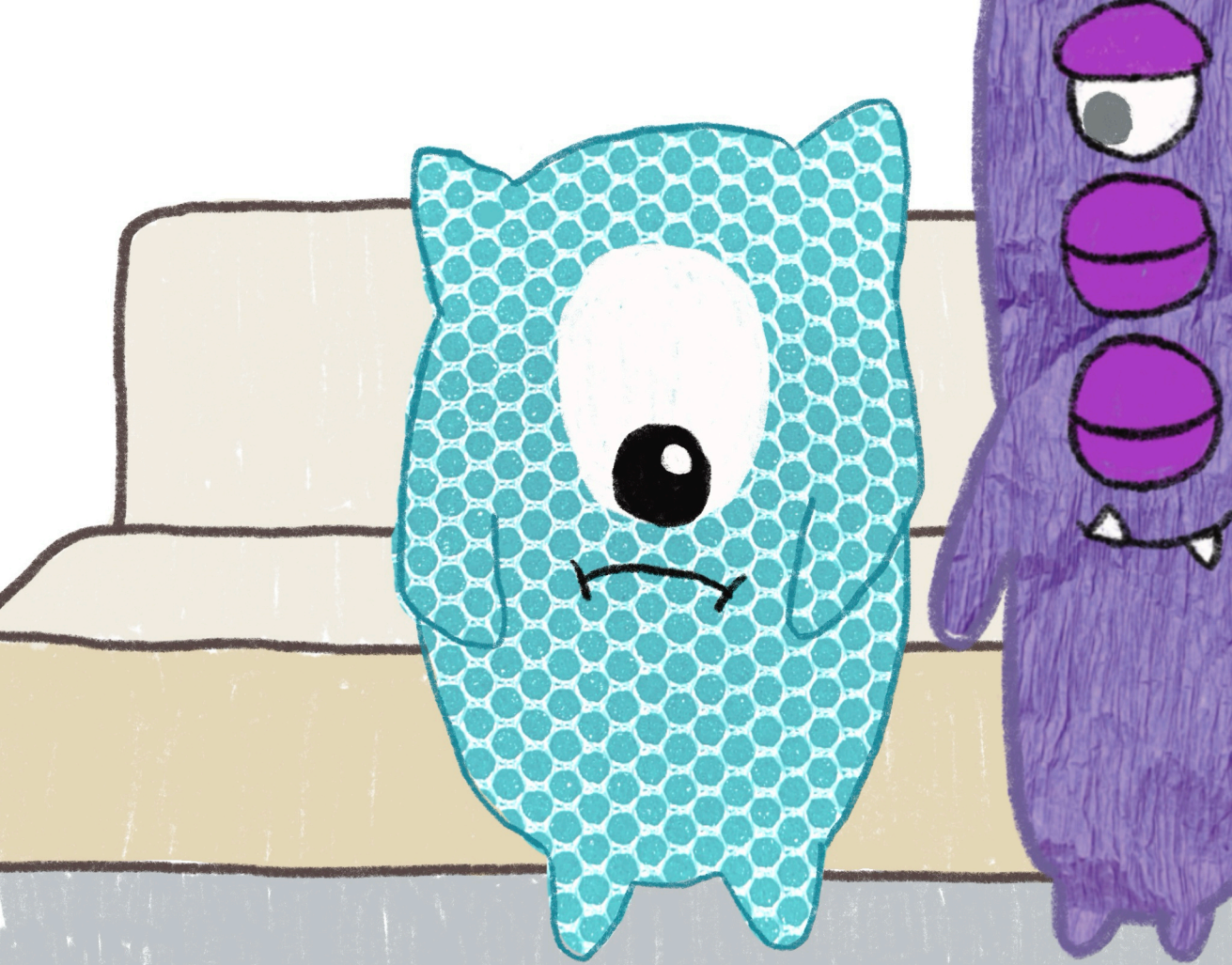

“ไม่เป็นไร ก็เมเม่ไม่รู้เสียหน่อย” ที่อาบอก

ฮาลีเห็นทั้งคู่คุยกัน จึงเข้ามาชวนเมเมไปว่ายน้ำ

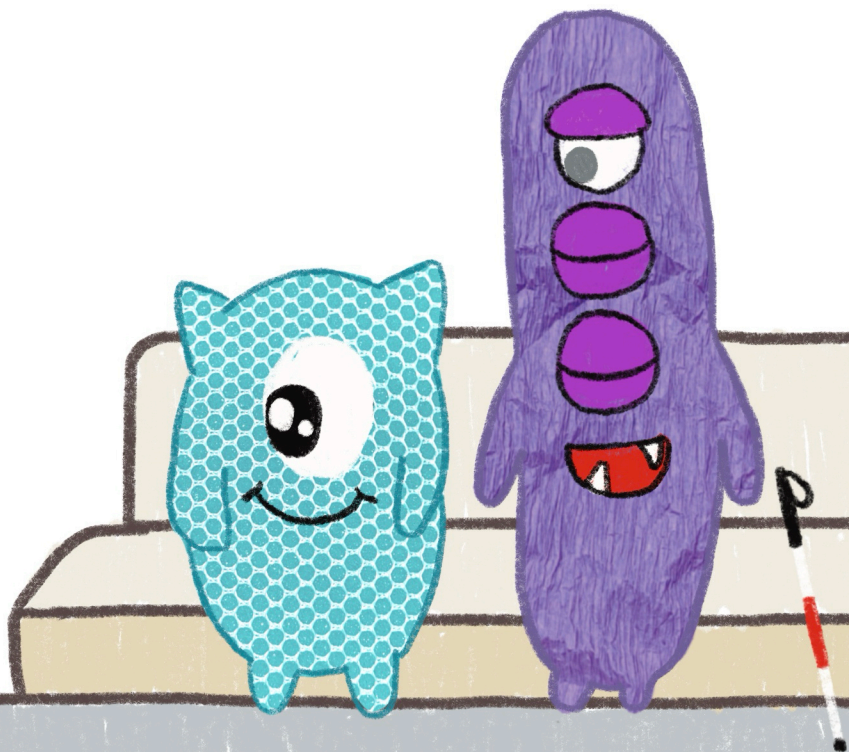

“ฉันว่าน่าไม่เป็น กลัวเพื่อน ๆ ไม่อยากเล่นด้วย” เมเม่บอก

“ไม่เป็นไร เต็มยวพวกเราจะช่วยสอนเธอเอง” เพื่อน ๆ อาสา

“ส่วนฉันจะเป็นกองเชียร์อยู่ตรงนี่เอง” ที่อาพูดขึ้นอีกคน

หลังจากนั้นไม่นาน เมเม่ก็เริ่มว่ายนน้ำเป็น
และอยู่ร่วมกับเพื่อน ๆ ที่ถึงแม้จะแตกต่างกันแต่ก็เข้าใจกันได้

จนกระทั่งวันหนึ่ง...

ผู้แต่ง/วาดภาพประกอบ ลักษิกา ฉิมสอาด (แพรว)

เกิดวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๔๔

จบชั้นมัธยมศึกษาจากโรงเรียนปัญญาวิทย์ จังหวัดตรัง
กำลังจะสำเร็จการศึกษาจากสาขาวรรณกรรมสำหรับเด็ก
คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พ.ศ.๒๕๖๖

อนุบาล 2/7

ชิวชิว

บาลา

จูลู

เจซอ

เอ๋เอ๋

ก๊อ

เมเม่

วันแรกในโรงเรียนใหม่
ไม่มีใครเหมือนเมเม่เลย
เมเม่ประหลาดใจ
ทำไมเพื่อน ๆ ช่างแสนพิเศษ...